

надига, сжщо така наостря уши и отъ нетърпение маха върха на опашката си. Не е тъй лесна работа за двамата разбойника да завладѣятъ поне една отъ антилопитѣ. Тѣ изчезватъ като мълнии. Тѣ сж извънредно подушливи и предпазливи, пѣргави и бѣрзи като вѣтѣръ. И двадесетъ километра да ги гонятъ тигритѣ, пакъ не могатъ да ги достигнатъ.

*
* * *

Тигѣрътъ не напада на слонъ: той е достатѣчно уменъ и знае, какво го очаква, ако влѣзе въ бой съ дебелокожия гигантъ, въоръженъ съ страшни костени бивни. Но имало е случай, когато той е нападалъ на малки носорогчета.

Еднажъ носорогъ-майка съ двумесечното си детенце ровѣли изъ гжститѣ трѣстики на джѣнглигѣ; изривали изъ рохкавата почва трѣстикови корени. И ето тѣ дошли до едно мѣсто, дето, скритъ, лежалъ младъ тигѣръ. Съ единъ скокъ тигѣрътъ се хвърлилъ право върху носорогчето. Той го притисналъ съ дветѣ си лапи къмъ земята и разкжсалъ дебелата но доста мека кожа на сукалчето-носорогче. Майката, зашеметена отъ тая изненада, бавно обърнала глава къмъ тигѣра. Въ следния мигъ тя се хвърлила върху него, забила въ трупа му своя страшенъ остѣръ рогъ и съ единъ замахъ го хвърлила високо къмъ небето. Тигѣрътъ падналъ на земята и току да се надигне, майката започнала да го тжпче съ дебелигѣ си като пѣнчета крака. Тигѣрътъ ревѣлъ ужасно, удрялъ отчаено съ лапитѣ си, ала ноктитѣ му напраздно се лѣзгали по дебелата кожа на носорога, която дори и куршумъ не може да пробие. Следъ нѣколко минути отъ тигѣра останала само безобразна кѣрвава маса*)

*) Препоржчваме на любознателния читателъ да прочете въ кн. I отъ год. III на Младежко четиво интересната статийка за борба между тигѣръ и крокодилъ.